

170

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 19 kwietnia 1993 r.

w sprawie czynności fachowych, które mogą być wykonywane w poszczególnych typach aptek przez osoby nie mające prawa samodzielnego wykonywania zawodu aptekarza.

Na podstawie art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 19 kwietnia 1991 r. o izbach aptekarskich (Dz. U. Nr 41, poz. 179 i Nr 105, poz. 452) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Przy sporządzaniu oraz wydawaniu leków we wszystkich typach aptek ogólnodostępnych i aptekach zakładowych, z zastrzeżeniem ust. 2, wolno przy czynnościach pomocniczych zatrudniać techników farmaceutycznych, tj. osoby, które ukończyły liceum farmaceutyczne lub technikum farmaceutyczne.

2. Technicy farmaceutyczni nie mogą być zatrudniani przy czynnościach pomocniczych, dotyczących sporządzania, wyrobu i wydawania leków silnie działających oraz zawierających w swoim składzie truciznę, środek odurzający lub psychotropowy.

§ 2. Technik farmaceutyczny, który po ukończeniu liceum (technikum) był zatrudniony w aptece przez 2 lata w wymiarze 42 godzin tygodniowo, może wykonywać

samodzielnie, w czasie obecności aptekarza w aptece, czynności fachowe w zakresie:

- 1) sporządzania leków recepturowych w aptece ogólnodostępnej typu „A”, z wyłączeniem leków zawierających w swoim składzie truciznę, środek odurzający lub psychotropowy i leków jałowych,
- 2) wydawania leków, z wyjątkiem leków bardzo silnie działających oraz zawierających w swoim składzie truciznę, środek odurzający lub psychotropowy,
- 3) wydawania materiałów medycznych, odżywek, środków dietetycznych, higienicznych, kosmetyczno-medycznych oraz przedmiotów do pielęgnacji niemowląt i chorych,
- 4) udzielania informacji o miejscu nabycia poszukiwanego leku.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej: *A. Wojtyła*

171

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 21 kwietnia 1993 r.

w sprawie orzekania o czasowej niezdolności do pracy.

Na podstawie art. 50 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1974 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 1983 r. Nr 30, poz. 143, z 1985 r. Nr 4, poz. 15, z 1986 r. Nr 42, poz. 202, z 1989 r. Nr 4, poz. 21 i Nr 35, poz. 192 oraz z 1991 r. Nr 104, poz. 450, Nr 106, poz. 457 i Nr 110, poz. 474) zarządza się, co następuje:

§ 1. Orzeczeniem lekarskim, w rozumieniu rozporządzenia, jest orzeczenie o czasowej niezdolności do pracy, wydane przez lekarza, lekarza dentystę, z zastrzeżeniem § 2, oraz zatrudnionego w publicznym zakładzie opieki zdrowotnej starszego felczera i felczera.

§ 2. Orzeczenie lekarskie, o którym mowa w § 1, oraz orzeczenia stwierdzające przewidywaną datę porodu i datę odbytego porodu mogą wydawać prywatnie praktykujący lekarze i lekarze dentyści, jeżeli złożą oświadczenie we właściwym terenie, ze względu na miejsce wykonywania prywatnej praktyki, oddziale Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, że zobowiązują się do przestrzegania przepisów rozporządzenia, w szczególności w zakresie prowadzenia wymaganej dokumentacji wydawanych orzeczeń i jej udostępniania lekarzom kontroli nad orzecznictwem lekarskim, o któ-

rych mowa w § 17 ust. 1 pkt 2, oraz postępowania związane z wyczerpaniem okresu zasiłkowego.

§ 3. 1. Orzeczenie lekarskie jest jednym z elementów postępowania diagnostyczno-leczniczego.

2. Przy wydawaniu orzeczenia lekarskiego należy brać pod uwagę wszystkie okoliczności istotne dla oceny stanu zdrowia pracownika, ze szczególnym uwzględnieniem rodzaju i warunków pracy.

§ 4. Czasową niezdolność do pracy z powodu choroby stanowi:

- 1) okres ustalony w odpowiednim orzeczeniu lekarskim wydanym pracownikowi,
- 2) udokumentowany okres pobytu pracownika w szpitalu.

§ 5. 1. Orzeczenie lekarskie jest wydawane na formularzu o czasowej niezdolności do pracy według wzoru ustalonego przez Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej w porozumieniu z Prezesem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

2. Orzeczenie, o którym mowa w ust. 1, jest poufne.

§ 6. 1. Orzeczenie lekarskie wydaje się wyłącznie po przeprowadzeniu bezpośredniego badania stanu zdrowia pracownika.

2. W razie potrzeby przeprowadzenia badań diagnostycznych lub specjalistycznych, orzeczenie lekarskie wydaje się na okres odpowiadający terminom wyznaczonych badań diagnostycznych lub specjalistycznych. Pracownika należy poinformować o niezbędności przeprowadzenia dalszych badań i w razie potrzeby wystawić mu odpowiednie skierowanie.

§ 7. 1. Wpis w dokumentacji medycznej, związanej z wydanym orzeczeniem lekarskim, powinien zawierać:

- 1) datę badania, jeżeli badanie jest przeprowadzone w warunkach ambulatoryjnych lub domowych,
- 2) wywiad chorobowy, dane o dotychczasowym leczeniu oraz o przerwach w pracy spowodowanych chorobą,
- 3) wyniki badania przedmiotowego oraz wyniki badań dodatkowych,
- 4) rozpoznanie choroby oraz jej numer statystyczny,
- 5) zastosowane leczenie,
- 6) okres niezdolności do pracy w razie jej stwierdzenia,
- 7) wskazania lekarskie,
- 8) podpis i pieczętkę osoby wydającej orzeczenie.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do wpisów w dokumentacji medycznej w razie odmowy wydania orzeczenia lekarskiego.

§ 8. Orzeczenie lekarskie wydaje:

- 1) lekarz, lekarz dentyista, prowadzący leczenie — na okres, w którym pracownik ze względu na stan zdrowia powinien powstrzymać się od pracy, jednak nie dłuższy niż do dnia, w którym według oceny lekarza prowadzącego leczenie niezbędne jest ponowne badanie stanu zdrowia pracownika,
- 2) lekarz, lekarz dentyista, stacji pogotowia ratunkowego (działu pomocy doraźnej) — na okres do 3 dni, a w razie ogłoszenia na danym terenie epidemii lub klęski żywiołowej — do 6 dni,
- 3) ordynator właściwego oddziału i jego zastępca lub lekarz tego oddziału upoważniony przez ordynatora — na okres po wypisaniu pracownika ze szpitala, z zastrzeżeniem wymagań określonych w pkt 1,
- 4) starszy felczer, felczer jednorazowo na okres do 7 dni, z tym że łącznie orzeczonego okres niezdolności nie może być dłuższy niż 14 dni.

§ 9. 1. Orzeczenie lekarskie wydaje się na okres od dnia badania lub od dnia bezpośrednio następującego po dniu badania.

2. Orzeczeniem lekarskim może być objęty okres nie dłuższy niż 3 dni poprzedzające badanie, jeżeli jego wyniki wykazują, że pracownik w tym okresie niewątpliwie był niezdolny do pracy, a orzeczenie lekarskie nie zostało wydane we właściwym czasie.

3. Orzeczenie lekarskie może być wydane ponadto na okres wcześniejszy niż 3 dni od dnia badania przez:

- 1) lekarza psychiatrę — w razie stwierdzenia lub podejrzenia zaburzeń psychicznych ograniczających zdolność pracownika do oceny własnego postępowania,

2) prowadzącego leczenie w zakładzie opieki zdrowotnej lekarza, lekarza dentyistę, starszego felczera i felczera, gdy stan zdrowia pracownika nie budził wątpliwości co do niezdolności do pracy, a orzeczenie lekarskie nie zostało wydane we właściwym czasie, z tym że okres, za który może być wydane to orzeczenie, nie może przekroczyć 10 dni.

4. Wydanie orzeczenia, o którym mowa w ust. 3 pkt 2, może nastąpić wyłącznie po analizie ustalonych przyczyn niewydania orzeczenia we właściwym czasie, przeprowadzonej przez kierownika zakładu opieki zdrowotnej, i dokonaniu przez niego odpowiedniego wpisu do dokumentacji lekarskiej.

§ 10. 1. Pracownik, który nie godzi się z odmową wydania orzeczenia lekarskiego, może w dniu odmowy lub następnym wystąpić do kierownika zakładu opieki zdrowotnej z wnioskiem o przeprowadzenie ponownego badania stanu zdrowia.

2. Badanie, o którym mowa w ust. 1, przeprowadza kierownik zakładu opieki zdrowotnej, w razie potrzeby z udziałem odpowiednich specjalistów wymienionych w § 19 ust. 3, w terminie do 3 dni od daty wniosku.

3. Kierownik zakładu opieki zdrowotnej stosownie do oceny stanu zdrowia pracownika, który wystąpił z wnioskiem określonym w ust. 1, wydaje orzeczenie lekarskie lub odmawia wydania takiego orzeczenia, dokonując odpowiedniego wpisu do dokumentacji medycznej i powiadamiając lekarza, lekarza dentyistę, starszego felczera i felczera, prowadzących leczenie.

4. Orzeczenie lekarskie wydane przez kierownika zakładu opieki zdrowotnej obejmuje okres od dnia odmowy wydania orzeczenia przez lekarza, lekarza dentyistę, starszego felczera i felczera, prowadzących leczenie, do dnia, w którym przeprowadził badanie.

5. W przypadku gdy kierownik zakładu opieki zdrowotnej nie jest lekarzem, czynności określone w ust. 2—4 wykonywane są przez upoważnionego przez niego lekarza.

6. Przepisów ust. 1—5 nie stosuje się do orzeczeń lekarskich wydawanych przez prywatnie praktykujących lekarzy i lekarzy dentyistów.

§ 11. 1. Okres czasowej niezdolności do pracy w związku z pobytem pracownika w szpitalu liczy się od dnia przyjęcia do szpitala do dnia wypisania ze szpitala.

2. O przyjęciu pracownika szpital zawiadamia bezzwłocznie jego zakład pracy telefonicznie, pocztą lub w inny sposób, nie podając rozpoznania lekarskiego.

3. Zaświadczenie o czasowej niezdolności do pracy za okres pobytu pracownika w szpitalu, z zastrzeżeniem § 26, wystawia na formularzu określonym w § 5 ordynator, jego zastępca lub lekarz tego oddziału upoważniony przez ordynatora. Zaświadczenie to należy wystawiać co 14 dni w celu umożliwienia wypłaty zasiłku chorobowego lub wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy.

§ 12. 1. Orzeczenie o czasowej niezdolności do pracy z powodu konieczności osobistego sprawowania przez pracownika opieki nad chorym członkiem rodziny wydają:

- 1) lekarz, lekarz dentyista, prowadzący leczenie dziecka do lat 14 lub innego chorego członka rodziny,

- 2) starszy felczer i felczer, prowadzący leczenie chorego członka rodziny innego niż dziecko do lat 14; przepis § 8 pkt 4 stosuje się odpowiednio,
- 3) właściwy ordynator oddziału, jego zastępca lub lekarz tego oddziału upoważniony przez ordynatora — w odniesieniu do:
 - a) członków rodziny pracownika wypisywanych ze szpitala,
 - b) matek przebywających w szpitalu wyłącznie z powodu karmienia dziecka piersią lub konieczności pełnienia osobistej opieki nad chorym dzieckiem, ze względu na rodzaj leczonego schorzenia.

2. Orzeczeniami lekarskimi, o których mowa w ust. 1 pkt 1, może być objęty okres, nie dłuższy niż 3 dni, poprzedzający badanie, jeżeli jego wyniki wykazują, że stan zdrowia chorego dziecka do lat 14 lub innego chorego członka rodziny wymagał konieczności sprawowania nad nim opieki przez pracownika.

3. Orzeczeniami lekarskimi, o których mowa w ust. 1 pkt 2, może być objęty okres, nie dłuższy niż 3 dni, poprzedzający badanie, jeżeli jego wyniki wykazują, że stan zdrowia chorego członka rodziny, z wyjątkiem dziecka do lat 14, wymagał konieczności sprawowania nad nim opieki przez pracownika.

4. Orzeczeniami lekarskimi, o których mowa w ust. 1, może być ponadto objęty okres do 10 dni poprzedzających badanie, w razie gdy stan zdrowia chorego członka rodziny nie budził wątpliwości co do konieczności sprawowania nad nim opieki przez pracownika, a orzeczenie lekarskie nie zostało wydane we właściwym czasie.

5. Do orzeczeń lekarskich, o których mowa w ust. 4, stosuje się odpowiednio § 9 ust. 3 pkt 2 i ust. 4.

§ 13. 1. Kobiecie ciężarnej występującej o urlop macierzyński przed porodem lekarz prowadzący leczenie wydaje pisemne potwierdzenie przewidywanej daty porodu.

2. Datę odbytego porodu stwierdza pisemnie:

- 1) ordynator oddziału, jego zastępca lub lekarz tego oddziału upoważniony przez ordynatora — w razie odbycia porodu w szpitalu lub
- 2) lekarz albo położna zatrudniona w zakładzie opieki zdrowotnej — w pozostałych przypadkach.

§ 14. 1. Nie później niż na 60 dni przed zakończeniem okresu zasiłkowego lekarz prowadzący leczenie w warunkach ambulatoryjnych, domowych oraz szpitalu przeprowadza badanie i ocenę, czy stan zdrowia pracownika:

- 1) rokuje odzyskanie zdolności do pracy przed zakończeniem okresu zasiłkowego,
- 2) uzasadnia wystąpienie z wnioskiem o przedłużenie wypłaty zasiłku chorobowego na okres nie dłuższy niż 3 miesiące,
- 3) uzasadnia złożenie wniosku o ustalenie prawa do renty inwalidzkiej.

2. Nie później niż na 60 dni przed zakończeniem przedłużonego okresu zasiłkowego lekarz, o którym mowa w ust. 1, przeprowadza badanie i ocenia, czy stan zdrowia pracownika uzasadnia odpowiednie zastosowanie przepisu ust. 1 pkt 1 lub pkt 3 albo uzasadnia złożenie wniosku o ustalenie prawa do świadczenia rehabilitacyjnego.

3. Lekarz prowadzący leczenie powinien poinformować pracownika o terminie badań określonych w ust. 1 i 2 w toku prowadzonego leczenia.

4. Badanie, o którym mowa w ust. 1 i 2, przeprowadza się w domu pracownika, jeśli jest obłożnie chory.

§ 15. Stosownie do wyników oceny, o której mowa w § 14 ust. 1 i 2, lekarz prowadzący leczenie:

- 1) w razie zasadności wszczęcia postępowania o przedłużenie prawa do zasiłku chorobowego — informuje pracownika o celowości niezwłocznego wystąpienia przez niego z odpowiednim wnioskiem o to przedłużenie, a następnie w przedłożonym wniosku dokonuje odpowiedniego wpisu,
- 2) w razie zasadności wszczęcia postępowania o ustalenie prawa do renty inwalidzkiej — wystawia zaświadczenie o stanie zdrowia dla potrzeb komisji lekarskiej do spraw inwalidztwa i zatrudnienia, informując pracownika o potrzebie niezwłocznego zgłoszenia wniosku o ustalenie prawa do renty,
- 3) w razie zasadności wszczęcia postępowania o ustalenie prawa do świadczenia rehabilitacyjnego — wystawia zaświadczenie o stanie zdrowia dla potrzeb komisji lekarskiej do spraw inwalidztwa i zatrudnienia, informując pracownika o potrzebie niezwłocznego zgłoszenia wniosku o ustalenie prawa do świadczenia rehabilitacyjnego.

§ 16. Kontrola nad orzecznictwem lekarskim polega na ocenie prawidłowości:

- 1) orzeczeń lekarskich,
- 2) stosowania zasad określonych w § 6 ust. 1 i § 8,
- 3) prowadzenia dokumentacji medycznej,
- 4) wpisu numeru statystycznego choroby lub urazu na orzeczeniu o czasowej niezdolności do pracy.

§ 17. 1. Kontrole nad orzecznictwem lekarskim wykonują:

- 1) kierownicy zakładów opieki zdrowotnej,
- 2) wojewódzcy lekarze kontroli nad orzecznictwem lekarskim oraz lekarze kontroli orzecznictwa o czasowej niezdolności do pracy oddziałów Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

2. Lekarze, o których mowa w ust. 1 pkt 2, przeprowadzają kontrole wspólnie lub oddzielnie.

§ 18. 1. Kierownicy zakładów opieki zdrowotnej obowiązani są do:

- 1) sprawowania kontroli nad orzecznictwem lekarskim lekarzy, lekarzy dentyków, starszych felczerów, felczerów, prowadzących leczenie w zakładach opieki zdrowotnej — w zakresie określonym w § 14—16 — przy wykorzystaniu w razie potrzeby konsultacji specjalistycznych,
- 2) wyjaśniania spraw:
 - a) w których wydane orzeczenia o czasowej niezdolności do pracy budzą wątpliwości zgłaszane przez kierowników zakładów pracy i oddziały Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, przy wykorzystaniu w razie potrzeby konsultacji specjalistycznych,
 - b) określonych w § 9 ust. 3 pkt 2 oraz w § 12 ust. 4.

2. W przypadku gdy kierownik zakładu opieki zdrowotnej nie jest lekarzem, czynności określone w ust. 1 wykonywane są przez upoważnionego przez niego lekarza.

§ 19. 1. Wojewódzkich lekarzy kontroli nad orzecznictwem lekarskim powołują wojewodowie spośród specjalistów jednej ze specjalności klinicznych, po zasięgnięciu opinii okręgowej rady lekarskiej i po porozumieniu z Ministrem Zdrowia i Opieki Społecznej.

2. Lekarzy kontroli orzecznictwa o czasowej niezdolności do pracy oddziałów Zakładu Ubezpieczeń Społecznych powołuje Prezes Zakładu Ubezpieczeń Społecznych na wniosek dyrektorów oddziałów, działających w porozumieniu z okręgowymi radami lekarskimi.

3. Lekarzy konsultantów dla lekarzy określonych w ust. 1 i 2 powołują wojewodowie spośród ordynatorów publicznych szpitali wojewódzkich lub innych specjalistów z poszczególnych dziedzin medycyny, po zasięgnięciu opinii okręgowych rad lekarskich.

4. Obsługę organizacyjną i finansową wojewódzkich lekarzy kontroli nad orzecznictwem lekarskim wykonuje publiczny zakład opieki zdrowotnej wyznaczony przez wojewodę.

§ 20. Lekarze prowadzący kontrole orzecznictwa lekarskiego mają prawo wglądu do dokumentacji medycznej osób, którym wydano orzeczenia lekarskie, w zakresie niezbędnym do wykonania kontroli.

§ 21. Lekarze wymienieni w § 19 obowiązani są do:

- 1) przeprowadzania na terenie województwa kontroli nad orzecznictwem lekarskim lekarzy, lekarzy dentyistów, starszych felczerów i felczerów prowadzących leczenie nie w zakładach opieki zdrowotnej oraz lekarzy, o których mowa w § 2 — w zakresie określonym w § 16 — przy wykorzystaniu w razie potrzeby konsultacji specjalistycznych,
- 2) sprawowania kontroli nad prawidłowością działania kierowników zakładów opieki zdrowotnej w zakresie określonym w § 10 i 18,
- 3) sporządzania protokołów kontroli wraz z wnioskami dla kierownika zakładu opieki zdrowotnej i dyrektora oddziału Zakładu Ubezpieczeń Społecznych,
- 4) przekazywania wojewodom, dyrektorom oddziałów Zakładu Ubezpieczeń Społecznych oraz Ministerstwu Zdrowia i Opieki Społecznej, na ujednoliconych arkuszach, rocznych analiz i wniosków wynikających z kontroli nad orzecznictwem lekarskim, przeprowadzonych na terenie województwa.

§ 22. 1. W razie stwierdzenia powtarzających się i istotnych uchybień w wydawaniu orzeczeń lekarskich:

- 1) przez lekarzy zakładów opieki zdrowotnej — lekarze kontroli określani w § 19 występują z wnioskiem do kierownika zakładu opieki zdrowotnej o dodatkowe przeszkolenie lekarza,
- 2) przez lekarzy, o których mowa w § 2 — lekarze kontroli określani w § 19 zobowiązują tych lekarzy do odbycia przeszkolenia.

2. W razie odmowy odbycia przeszkolenia:

- 1) przez lekarzy, o których mowa w ust. 1 pkt 1, kierownik zakładu opieki zdrowotnej występuje do właściwej terytorialnie okręgowej rady lekarskiej z wnioskiem o wszczęcie odpowiedniego postępowania,

2) przez lekarzy, o których mowa w ust. 1 pkt 2, lekarze kontroli, o których mowa w § 19, występują do właściwej terytorialnie okręgowej rady lekarskiej z wnioskiem o wszczęcie odpowiedniego postępowania.

3. Kierowników oddziałów szpitali (ordynatorów) zobowiązanych do przeprowadzenia szkoleń, o których mowa w ust. 1, wyznacza wojewoda po zasięgnięciu opinii właściwej terytorialnie okręgowej rady lekarskiej.

4. Kierowników szpitali klinicznych wyższych uczelni medycznych i medycznych jednostek badawczo-rozwojowych, zobowiązanych do przeprowadzenia szkoleń, o których mowa w ust. 1, wyznacza odpowiednio rektor lub dyrektor medycznej jednostki badawczo-rozwojowej.

§ 23. Nadzór nad orzecznictwem lekarskim w szpitalach, o którym mowa w § 11, sprawują kierownicy oddziałów w szpitalach (ordynatorzy) i w szpitalach klinicznych wyższych uczelni medycznych i medycznych jednostkach badawczo-rozwojowych.

§ 24. Orzeczenie lekarskie wystawione pracownikowi, objętemu opieką przychodni lekarskiej, przeznaczonej dla pracowników danego zakładu pracy, przez lekarza nie zatrudnionego w tej przychodni, powinno być zarejestrowane w przychodni lekarskiej przeznaczonej dla pracowników danego zakładu pracy niezwłocznie po przekazaniu tego orzeczenia przez zakład pracy.

§ 25. Właściwość i tryb wydawania decyzji nakazującej wstrzymanie się pracowników od pracy w związku ze zwalczaniem chorób zakaźnych regulują przepisy o zwalczaniu tych chorób.

§ 26. 1. Za pobyt pracownika w szpitalu uważa się również okres pobytu w sanatorium uzdrowiskowym, jeżeli wojewódzka komisja lecznictwa uzdrowiskowego lub inny dysponent skierowań stwierdzi, że potrzeba leczenia w takim sanatorium pozostaje w bezpośrednim związku z chorobą zawodową lub zagrożeniem taką chorobą, z wypadkiem przy pracy lub chorobą mającą związek ze szczególnymi właściwościami lub warunkami pracy.

2. Jeżeli okres leczenia w sanatorium uzdrowiskowym jest dłuższy od przysługującego pracownikowi urlopu, wojewódzka komisja lecznictwa uzdrowiskowego lub inny dysponent skierowań może w części uzupełniającej uznać takie leczenie za okres pobytu w szpitalu.

3. W przypadkach określonych w ust. 1 i 2 orzeczenie o czasowej niezdolności do pracy wystawia na formularzu określonym w § 5 po zakończeniu leczenia kierownik sanatorium uzdrowiskowego, na podstawie odpowiedniego stwierdzenia dokonanego przez wojewódzką komisję lecznictwa uzdrowiskowego lub innego dysponenta skierowań.

§ 27. Przepisy rozporządzenia stosuje się odpowiednio do zakładów opieki zdrowotnej prowadzonych lub nadzorowanych przez Ministrów: Obrony Narodowej, Spraw Wewnętrznych oraz Transportu i Gospodarki Morskiej, jak również do pracowników i członków rodzin uprawnionych do korzystania ze świadczeń tych zakładów.

§ 28. Traci moc rozporządzenie Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 21 grudnia 1988 r. w sprawie orzekania o czasowej niezdolności do pracy (Dz. U. Nr 42, poz. 337 i z 1991 r. Nr 116, poz. 506).

§ 29. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej: *A. Wojtyła*